

“Η ταπεινότητα είναι προϋπόθεση της πνευματικής προόδου”

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ρουμανίας](#)

«Η ταπεινή προσευχή είναι πηγή ταπεινής αγάπης για τους άλλους», είπε ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Ρουμανίας κ.κ. Δανιήλ την Κυριακή. Ο Μακαριώτατος σχολιάζοντας την Ευαγγελική περικοπή της ημέρας, του Τελώνου και του Φαρισαίου, τόνισε ότι ο Φαρισαίος που προσεύχεται «υπεροπίζεται εξευτελίζοντας τους άλλους».

“Ο Φαρισαίος επαινεί τον εαυτό του ενώπιον του Θεού, οπότε η υπεροπτική προσευχή του είναι μια προσευχή γεμάτη από τον εαυτό του, τον εγωισμό του. Επομένως, η χάρη του Θεού δεν μπαίνει στον άνθρωπο γεμάτο εγωισμό και η προσευχή του δεν γίνεται δεκτή από τον Θεό”, εξήγησε ο Μακαριώτατος.

«Όταν ο Φαρισαίος προσευχήθηκε, έκρινε τους άλλους, συγκρίθηκε με τους άλλους, ενώ ο τελώνης, όταν προσευχόταν, σκέφτηκε μόνο τις δικές του αμαρτίες», συνέχισε. “Ο Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς λέει ότι στην αληθινή ταπεινή

προσευχή ο ίδιος ο Θεός λειτουργεί, γιατί σε εκείνους που προσεύχονται ταπεινά δίνει την Χάρη του και την Σωτηρία του.”

«Έτσι, όταν ο άνθρωπος προσεύχεται με ταπεινότητα, ανοίγει την ψυχή του στον ταπεινό και ελεήμων Θεό, και η ψυχή του γεμίζει με τη χάρη της αγάπης του Θεού», είπε.

«Η ταπεινή προσευχή είναι επίσης μια πηγή ταπεινής αγάπης: Όποιος προσεύχεται με ταπεινή προσευχή γεμίζει με τη χάρη της ελεήμονης και της ταπεινής αγάπης του Θεού και προσεύχεται για όλους τους ανθρώπους: για εκείνους που είναι κοντά και για εκείνους που βρίσκονται μακριά», εξήγησε ο Πατριάρχης Ρουμανίας.

“Η ταπεινότητα είναι η κύρια προϋπόθεση της πνευματικής προόδου”, δήλωσε ο Πατριάρχης κ.κ. Δανιήλ.

Ταυτόχρονα, ο ταπεινός άνθρωπος «γνωρίζει ότι, ανεξάρτητα από το πόσες καλές πράξεις έχει κάνει, πρέπει να κάνει καλό για να ομοιάζει με τον Θεό», πρόσθεσε ο Μακαριώτατος.

Με άλλα λόγια, ο ταπεινός άνθρωπος, όταν προσεύχεται, συνειδητοποιεί πόσα περισσότερα πρέπει να γίνουν, πόσο καλύτερα θα μπορούσε να κάνει αν προσευχόταν περισσότερο, αν ήταν πιο ζήλο, πιο επιμελής. Έτσι, η ταπεινοφροσύνη ανοίγει τον άνθρωπο σε μια πνευματική ανάπτυξη, ενώ η υπερηφάνεια κλειδώνει τον άνθρωπο με τον εγωισμό του και δεν βλέπει πλέον, δεν αισθάνεται πνευματικά την ανάγκη να κάνει ακόμη πιο καλό».